

[Elisabeth Arnold]

befolknings skyld, som skal høres om traktatændringerne, når forhandlingerne er afsluttet.

Jeg vil nævne nogle enkelte punkter i memorandummet, som jeg synes fortjener en nærmere uddybelse.

For det første vil jeg nævne nogle af de nye områder, som man foreslår lagt ind under traktaterne.

For det første kulturområdet. Jeg forstår ikke, at Socialistisk Folkeparti og Fremskridtspartiet fortsat kan være så negativt indstillet over for inddragelsen af kulturen under EF-traktaterne.

Fra Det Radikale Venstres side har vi tidligere sagt, at vi ikke ønsker kultur inddraget under EF-traktaterne. Vi er nervøse for EF's centralistiske tendenser. Vi ønsker ikke, at EF skal bestemme vores kulturpolitik.

Men hvad er der sket inden for det sidste års tid? Jo, der er sket det, som det også er blevet beskrevet i et dagblad for et par dage siden, at Danmark og andre lande er helt vilde med at lave kultursamarbejde i Centraleuropa, i Østeuropa og for øvrigt har været det meget længe i Norden. Det går endda så vidt, at man søger EF om tilskud til at lave kultursamarbejde med de øst- og centraleuropæiske lande.

Det betyder jo, at der er en stor vilje til at lave kultursamarbejde. Man vil bare gøre det på de enkelte landes præmisser og på en sådan måde, at man understøtter mangfoldigheden og fremmer udvekslingen.

Det mener vi skal med i EF-traktaterne på en sådan måde, at det er det, der er formålet med EF's kulturpolitik og ikke en central styring af, hvad kulturpolitikken skal handle om.

Også uddannelsesområdet søges nu bragt med ind under traktaterne. Også her skal vi præcisere, at det ikke er den centralstyrede uddannelsespolitik, vi ønsker. Vi ønsker, at uddannelserne skal tilrettelægges sådan, at de giver mulighed for udveksling, for overførsel af merit, så man nemt får mulighed for at bruge sin uddannelse i et andet EF-land, så man får mulighed for at studere i andre lande. Det er det, vi gerne vil have bragt med ind i uddannelsespolitikens placering i EF-traktaterne.

Et andet vanskeligt område er udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Det er nævnt flere gange her i dag. Og man må sige, dette område er et minefelt. Danmark siger klart nej til at inddrage forsvars- og sikkerhedspolitik under EF-

traktaterne. Det siger memorandummet, det siger Folketingets flertal, og det siger de tre ministre i deres svar i dag. Men der er ikke enighed i EF. Der er adskillige lande inden for EF, som siger ja, det har f. eks. Italien gjort.

Og Europa-Parlamentet siger også ja. De har vedtaget en udtalelse her i begyndelsen af måneden, hvor de foreslår, at EF skal have stor suverænitet på det sikkerhedsmæssige og forsvarsmæssige område.

Spørgsmålet er så: Hvem repræsenterer Europa-Parlamentet? Der sidder også danskere i Europa-Parlamentet. Der sidder 16 folkevalgte danskere i Europa-Parlamentet, og de har altså et helt andet syn på, hvordan dansk forsvarspolitik skal være, når det bliver lagt under EF, end det danske Folketing har. Det giver nogle konflikter, det kan vi ikke skjule. Vi må prøve at få diskuteret, hvem det egentlig er, der sidder i Europa-Parlamentet, hvem de repræsenterer, og hvordan vores forhold som folkevalgte danskere er til vores kolleger i Europa-Parlamentet.

Oplægget til topmødet i den kommende weekend lægger også op til flere muligheder på det sikkerhedspolitiske område. Vi vil fra radikal side bede regeringen holde fast på afvisning af at inddrage sikkerhedspolitikken. Men når andre lande kommer med et ønske om at få diskuteret dette område, skal vi naturligvis også lytte til deres argumenter.

Foreløbig synes vi, at CSCE-processen skal fortsætte sin gode gang; det er dér, diskussionen rettelig hører hjemme.

Endelig er der spørgsmålet om flertalsafgørelser. Der står i memorandummet, at vi ser frem til, at man kan få fremskridt ved hjælp af flertalsafgørelser inden for miljøområdet, og så står der: inden for det sociale område. I den forbindelse må vi huske på, at når EF taler om socialområdet, mener de nærmest det, vi andre kalder arbejdsmarkedsområdet. Det er ikke sådan, at vi skal eksportere vores socialpolitik i alle detaljer til andre EF-lande.

Processen indadtil i forbindelse med unionsfaserne kunne også godt trænge til en nærmere uddybning. Der er talt meget om faseovergange. Hvad mener vi egentlig? Der er flere, der har været inde på det her. Det er blevet misforstået, at man fra dansk side skulle mene, at man gerne vil have en meget hurtig faseovergang. Sagen er jo, at det er den første fase, der er vig-